NOVES I GRANS VICTORIES DEL POBLE DEL VIETNAM

proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 343 Barcelona, 12 d' Abril de 1972 Preu: 5 ptes

LES forces armades del Govern Revolucionari del Vietnam del Sud han desfermat una ofensiva vigorosa contra les tropes del govern de Saigón i els invasors americans. La província de Quang Tri ha estat gairebé netejada d'enemics, les tropes alliberadores han arribat a les portes d'Hué, una de les ciutats més importants del Vietnam del Sud, i han passat a l' ofensiva, també, a les regions de Saigón i Kontum.

Les tropes de l'administració titella han sofert serioses desfetes. Totes les bases artillades i fortificades de Quang Tri i un nombrós armament americà han estat conquistats. Milers de soldats i oficials han desertat amb el seu armament. El regiment 65 de la Tercera Divisió, encapçalat pels seus oficials, s'ha rendit. Milers de patriotes sotmesos a l'opressió del règim de Van Thieu, han estat alliberats.

*

AQUESTA contundent ofensiva té un abast considerable que no podem exhaurir en aquest comentari. Militarment, mostra l'agilitat tàctica de les forces patriòtiques i la seva força, derivada de la seva indiscutible superioritat política, que els dóna una capacitat combativa, d'organització i preparació tècnica en l'ús d'armament modern, que desborda les unitats militars del govern titella que els imperialistes americans han posat en peu durant anys, proveïntles d'armes i oficials de comanament, però que només poden resistir gràcies al recolzament logístic i aeri nord-americà. Del punt de vista polític, no sols fa esclatar la tramoia de la "vietnamització", que ha estat la peça mestressa de la política de Nixon, sinó que manifesta la intel.ligència amb la qual els dirigents del FNL i del GRP saben aprofitar el moment polític mundial, fent coincidir l'ofensiva amb la retirada de tropes ianquis, les imminents eleccions presidencials als Estats Units i els viatges de Nixon a Pekin i Moscou, que sens dubte dificulten la ràplica militar americana.

Aquesta política havia rebut cops molt forts amb la pèrdua de la gran base americano-titella de Khe-san, en els fracassos en llur ofensiva per tallar la "pista" Ho Xi Minh i en la intervenció contra les guerrilles de Cambodja. Ara, reprenent l'ofensiva en els diversos fronts, assolint noves i brillants victòries, les tropes revolucionàries han demostrat, indiscutiblement, el fracàs dels plans militars i polítics dels americans.

Els imperialistes han estat seriosament colpejats. Des de fa temps

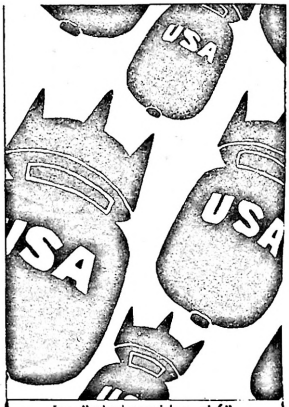

La "vietnamització"

havien perdut la iniciativa política, i ara -com en l'ofensiva del Tet de 1968- han perdut també la militar, que difícilment recobraran. La seva reacció, que no podia ser sinó desesperada, ha estat d' intensificar els atacs aeris contra Vietnam del Nord com una mesura de criminal represàlia per les derrotes sofrides i dels quals és víctima, principalment, la població civil. A l'ensems, es preparen per a bombardejar les principals ciutats de la República Democràtica del Vietnam, per la qual cosa estàn concentrant en el Golf de Tonkín una quantitat enorme d'avions bombarders embarcats, vaixells de guerra i reforcen les seves bases aèries de Tailàndia i Vietnam del Sud.

*

AQuesta situació alarma considerablement tota l'opinió mundial pels perills de mort i destrucció que els americans fan planar damunt del poble pacífic de Vietnam del Nord, per la continuïtat i intensificació en la seva intervenció contra Vietnam del Sud i les complicacions internacionals que poden esdevenir.

D'ací que la setmana internacional de solidaritat amb aquests pobles, que es desenvoluparà els dies 15 al 22 d' aquest mes, prengui una significació especial:

LLIGAR LES MANS DE NIXON, IMPEDIR LA CONTINUACIÓ DELS CRIMS CONTRA EL POBLE DEL VIETNAM !

Aquest és el deure sagrat de tota la humanitat i que, a més, en les condicions d'avui, permetria d'assegurar que la victòria dels pobles del Vietnam fos una realitat en aquest any 1972.

Les grans victòries de les forces patriòtiques de Vietnam han de ser un poderós estímul per tal que els revolucionaris i partidaris de la pau arreu del món incrementin considerablement la seva activitat contra els imperialistes americans.

El P.S.U. de Catalunya crida els seus militants, tots els demòcrates i antifranquistes a organitzar les més diverses accions en aquesta gran setmana de solidaritat, per tal que, com asenyala la resolució de l'Assemblea Mundial per la Pau i l'Independència dels pobles d'Indo-Xina, suara cel.lebrada a París, el govern dels Estats Units posi fí a la guerra aèria, a totes les activitats militars al Vietnam, fixi una data per a la retirada sense condicions de totes les seves tropes i material i deixi de sostenir l'administració dels titelles de Saigón.

En la pàg. 2
La Solidaritat, arma d'unitat i de lluita contra la dictadura.
En la pàg. 3
La dignitat proletaria.
La vaga dels pescadors.
En la pàg. 4
El nou salari mínim.
El Sr. Areilza s'equivoca.
En la pàg. 5
La revolta dels estudiants de batxillerat.
En la pàg. 6
Vida del Partit.

LA SOLIDARITAT, arma d'unitat i de lluita CONTRA LA DICTADURA

L'assassinat dels obrers de la Bazán AMADOR REY RODRIGUEZ i DANIEL NIEBLA GARCIA per les forces repressives de la dictadura ha commogut profundament els pobles d'Espanya i ha suscitat una important repulsa internacional.

A les primeres reaccions de protesta recollides en la Declaració del C.E. del PSUC del 14 de març (TREBALL, núm. 342), entre les quals destacaven la impressionant vaga nacional al Ferrol i els aturs i accions a Vigo -on es va produir pràcticament la vaga general-, se'n han afegit moltes altres en dies successius. Se'n pot fer ja el balanç següent:

C A L I C I A

Aturs a LA CORUÑA (Petroliber, Butano, Fábricas de Armas y de Tabacos, Pepsa, ect.), manifestacions i d'altres accions amb participació d'estudiants; fets anàlegs a PONFERRADA, ORENSE, SANTIAGO i altres localitats.

A S T U R I E S

Aturs i assemblees als pous miners, a Duro Felguera i altres fàbriques; vaga i manifestació d'estudiants a OVIEDO.

A N D A L U S I A

Aturs i manifestacions a empreses importants de SEVILLA, CORDOBA i CADIZ (Astilleros Españoles, Textil del Sur, RENFE, Electro-Mecánica, Cenemesa, Fasa, etc.) i a d'altres més petites.

E U S K A D I i N A V A R R A

Aturs, assemblees massives i manifestacions de desenes de milers d'obrers de les grans factories de BILBAO (dressanes de Sestao i de Cadagua, General Elèctrica, Babcock-Wilcox, etc) de SAN SEBASTIÀ i d'altres centres; manifestacions d'estudiants.

C A S T E L L A

Aturs a Fasa-Renault, tallers de RENFE i construcció, i accions d'estudiants a VALLADOLID. A MADRID desenes de milers de treballadors de més de 60 empreses de diversos rams van fer aturs, minuts de silenci, assemblees, o van realitzar d'altres accions de protesta, com posar-se braçalets negres; els estudiants de les tres Universitats i de les Escoles professionals, de molts instituts, i nombrosos professors i mestres s'afegien a la protesta.

R E S T A D'E S P A N Y A

Aturs i manifestacions de treballadors i estudiants a SALAMANCA, PALENCIA, SARAGOSSA, VALENCIA, ALACANT, LAS PALMAS DE GRAN CANARIA, entre altres.

C A T A L U N Y A

Accions a unes 40 empreses de diverses localitats, amb participació també d'estudiants, professionals i altres sectors socials. A BARCELONA hi ha hagut aturs a SEAT, Hispano Olivetti, Motor Ibèrica, Medir, Salvat, Cometsa, etc. Al BAIX LLOBREGAT: Pirelli, Siemens, Fenix Brown, T. Mata, Clausor, Fergat, Ermsa, Laforsa, Phils (de Sant Boi), etc. A TERRASSA, CERDANYOLA-RIPOLLET, MANRESA, SABADELL, BADALONA i altres llocs hi van haver aturs; destaquen els de Torredemer, Saphil, Midsa, Condiesel, Aiscondel i Bellaterra. Els estudiants han participat amb vagues i manifestacions. Una extensa labor d'agitació s'ha estès per les terres catalanes. Un dels actes de més gran ressò i valor polític ha estat el document de la Junta del COL.LEGI d'ADVOCATS de Barcelona al Ministre de Governació exigint "... una investigació judicial exhaustiva que reveli les motivacions dels mitjans utilitzats al Ferrol per part de les Forces d'Ordre Públic, la seva idoneïtat exclusiva i, en tot cas, que es precisin les responsabilitats que se'n deriven".

E S G L È S I A

El cardenal Tarancón s'ha pronunciat contra la violència governamental i en solidaritat amb les víctimes de la repressió. A Catalunya s'ha difós amplia ment la crònica dels fets del Ferrol i les homilies llegides a les esglésies ferrolanes. Els bisbes de Tarragona, Pont i Gol, i de Barcelona, Jubany, han donat a la publicitat homilies defensant els treballadors represaliats, condemnant la violència dels poderosos i la injustícia establerta i cridant a estendre la solidaritat.

A J U T E C O N O M I C

Els jurats i enllaços de Citroen-Hispania de VIGO han recollit obertament entre els seus companys més de 100.000 ptes. per a les famílies dels obrers assassinats al Ferrol, donant un magnífic exemple. Responent a la crida de la C.O. Nacional de Catalunya, SEAT ha donat ja 45.000 ptes; Hispano Olivetti ha recollit alguns milers de pessetes, i segueix la recollida de diners a la Telefònica, Salvat i d'altres empreses.

SOLIDARITAT INTERNACIONAL

Les grans centrals sindicals internacionals (FSM, CISL) i d'altres organitzacions i partits obrers han fet arribar llur protesta al govern de Franco i han organitzat accions solidàries. Els portuaris han boicotejat els vaixells franquistes, des de Melburne fins als EE.UU., des d'Holanda fins als països escandinaus.

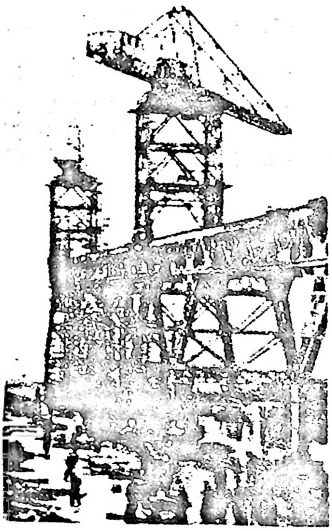

En la dressana de la Bazán

Aquest balanç inicial de la protesta contra el crim d'El Ferrol mostra les possibilitats que hi ha de dur encara molt més lluny la lluita solidària contra la repressió dictatorial, de respondre a cada nova violència amb potents accions de masses en les quals participin milions de treballadors i ciutadans de tots els horitzons socials i polítics.

Cal fer sentir als militars i a les forces armades -com ho van fer els treballadors ferrolans en llur entrevista amb els comandants de la base naval- la seva responsabilitat. Cal aconseguir que es neguin a ser mercenaris de la violència d'un règim esgotat, condemnat i criminal.

La militarització de la Bazán, el nomenament pel govern d'un jutge militar especial (després que la jurisdicció militar s'inhibís dels processos contra els obrers ferrolans), el fet que hagin estat detinguts més d'un centenar de persones al Ferrol (entre processats i en arrest governatiu)

EXIGEIX QUE TOTS ELS TREBALLADORS, TOTS ELS ANTIFRANQUISTES REDOBLIN LA SOLIDARITAT AMB EL FERROL I LA LLUITA PER ARRENCAR LA LLIBERTAT DE TOTS ELS DETINGUTS.

Aquest objectiu ha de perllongar les jornades solidàries del 8, 9 i 10 d'abril convocades per la Permanent de l'Assemblea de Catalunya, i ha de convertir-se en una potent força de combat de tot el poble contra la dictadura,

per la llibertat!

NO ALS ACOMIADAMENTS

"La dignitat proletaria no es compra"

ER als capitalistes, acostumats a comprar-ho i vendre-ho tot, a comprar i vendre mercaderies, a comprar i vendre homes, a vendre's i comprar-se entre ells mateixos, la DIGNITAT PROLETÀRIA és una cosa extranya, que intenten de comprar sense que els sigui fàcil.

La companyia dels AUTOBUSOS DE BARCELONA ha intentat de comprar els càrrecs sindicals ALVAREZ, CRISPIN, GALAN, RAMIRO, VITAL i ASENJO, acomiadats arran de les importants vagues del 17 de setembre i dels 29, 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre passats. Primer els oferien 100.000 i després 300.000 ptes si retiraven la denúncia contra l'empresa a Magistratura i se n'anaven. Després, quan Magistratura ha fallat a favor d'ells i a dictat la READMISSIÓ, els han ofert 500.000 ptes si demanen la baixa! La resposta ha estat sempre la mateixa: "NO. LA DIGNITAT OBRERA NO ES COMPRA. VOLEM ELS NOSTRES LLOCS DE TREBALL AL COSTAT DELS NOSTRES COMPANYS!".

Aquesta mostra esplèndida de dignitat proletària confirma la necessitat, per a l'avantguarda revolucionària, de dipositar una gran confiança en la classe obrera, encara que sota el pee i les dificultats de la lluita alguns dirigents o alguns destacaments obrers puguin no estar, en un moment donat, a l'alçada de la situació per a jugar el seu paper impulsor i orientador. Per això la nostra crítica no ha de significar condemna o menyspreu sempre que hi hagi honestedat, sinó ajut i estímul i orientació de com avançar en la lluita obrera recolzant en la força de les masses (i no el l'"heroicitat" de dirigents aïllats). Insistim en aquest concepte en la mesura que havíem criticat, des d'aquestes mateixes pàgines, les deficiències en la vaga general d'autobusos prevista per al 23 de febrer passat, a la vegada que insistíem en les perspectivss de lluita que existien en l'empresa. La reacció, combativa i digna, dels acomiadats demostra que hi havia efectivament aquestes possibilitats; ara cal perllongar-la amb la lluita per la READMISSIÓ d'aquests càrrecs sindicals i de NICOLÁS ALBENDIZ.

QUEST exemple posa una vegada més sobre la taula una de les qüestions generals essencials en aquests moment: la lluita contra la repressió, i, en particular, contra les sancions i acomiadaments, contra la repressió de les empreses.

Aquesta lluita ha estat un element fonamental en les batalles obreres del darrer període: SEAT, CISPALSA, SALLENT-BALSARENY, BAZÁN del Ferrol; i més recentment, al costat de les accions solidàries de GALLITAL IBÉRICA i ROSELSON, destaca el combat de BERTRAN Y SERRA de Manresa, on els seus 2.000 treballadors van anar a la vaga total per solidaritat amb dos acomiadats i van ser sancionats amb suspensió per 4 dies (els 400 obrers d'AUXILIAR TEXTIL MANRESANA els van recolzar amb un atur)

En aquesta lluita s'han aconseguit triomfs importants. El primer és l'elevació del nivell de la pròpia lluita, el reforçament de l'esperit solidari de classe. S'han aconseguit victòries concretes importants, com la READMISSIÓ de TOTS els 56 i 149 acomiadats de SEAT (oct. i des.), i darrerament de 2 altres obrers que estan a la presó, dels de SALLENT i BALSARENY i d'altres. També és una victòria la pràctica molt àmplia avui de la SOLIDARITAT ECONÒMICA, que cal generalitzar i estendre molt més, i que és una contribució a l'establiment de múltiples lligams organitatius en el camí -a través de la lluita- cap a la construcció del SINDICAT DE CLASSE. Mereix una menció l'exemple de SEAT, on la recollida de diners ha esdevingut una pràctica constant i ha permès donar en 8 mesos 2.335.786 ptes. als acomiadats i sancionats a la pròpia empresa i d'altres empreses en lluita (miners asturians, Bazán, Cispalsa, Roca, New Pol, Cometsa, etc.).

Són igualment victòries els dictamens de Magistratura que són cada vegada més sovint favorables als treballadors, la qual cosa ha provocat que moltes empreses desconfiïn del que abans era un clar instrument de repressió franquista i que optin de vegades pel recurs al Tribunal Central del Treball, més propens a afavorir-les (fet que allarga per alguns mesos l'afer, eixampla el front de lluita i obliga l'empresa a seguir pagant als acomiadats).

I és també una victòria l'àmplia sensibilització creada entorn de la qüestió dels acomiadats i les clares preses de posició d'amplis sectors contra l'acomiadament pràcticament lliure que les lleis feixistes permeten, en deixar en darrera instància l'opció real a les empreses. Contra aquesta situació ja s'han pronunciat amplis sectors de la premsa, el degà i la junta del Col.legi d'Advocats de Barcelona, sectors de l'Església i fins i tot alguns procuradors en Corts i alguns organismes de la CNS pressionats per les accions obreres. Totes aquestes preses de posició han de servir per a impulsar i reforçar aquesta lluita, donar li més facilitats per a desenrotllar-se a la llum pública i augmentar les possibilitats d' imposar la readmissió efectiva dels acomiadats (com hem vist a SEAT i altres llocs).

Avui aquesta batalla, que es lliura a les fàbriques i al carrer i que cal portar a tots els sectors de la població en lluita contra la repressió feixista, constitueix un element important en el combat solidari de tot el poble, en el combat per la llibertat.

VAGA GENERAL DE PESCADORS D'«ARRASTRE» a TARRAGONA i CAMBRILS

El malestar arrenca de mesos enrera; el motiu, "L'ORDRE DICTADA PEL MINISTERI DE MARINA QUE OBLIGA A EMPRAR UNA MALLA AMB UNA AMPLADA MÍNIMA DE 36 MILÍMETRES".

No sabem si existeix cap zona marítima d'Espanya on els pescadors puguin viure amb l'esmentada amplada de malla, però concretament en aquesta zona tarragonina és impossible degut a les dimensions dels peixos, la majoria dels quals són més prims que l'amplada requerida pel Ministeri.

El conflicte esclatà quan, el 23 de març, el guardacostes de la Marina va fer llevar l'art a dues embarcacions del port de Cambrils i els va obrir expedient per a denunciar-les. Tot seguit, totes les embarcacions de Cambrils i Tarragona, que s'havien assabentat del fet per les seves emisores, van llevar l'art i van tornar a port, començant una vaga que va acabar el dilluns 28, després d'haver aconseguit de les autoritats de Marina l'admissió d'una sol.licitud per la revisió de l'Ordre. Ara veurem què contesten "els de Madrid", però els pescadors, estan disposats a anar a l'atur si la sol.licitud no és aprovada.

Hem de lamentar la manca de solidaritat dels pobles d'Ametlla de Mar i St. Carles de la Ràpita, encara que se sap que va ser deguda als jerarques feixistes, gossos guardians dels governants capitalistes, que van impedir, des dels llocs de comanament de les Confraries, la unitat i coordinació de tots els pescadors de la resta de la "província".

Corresponsal

EL NOU SALARI MINIM

ESCARNI i ARBITRARIETAT

Pocs dies després que en López Rodó proclamés a les Corts allò de "distribuir amb la màxima equitat els fruits del desenvolupament és el nostre gran compromís polític amb la nació", es signava el decret que fixa el nou salari mínim interprofessional: 156 ptes per als majors de 18 anys; 96 pessetes per als de 16 i 17 anys i 60 pessetes per als de 14 i 15 anys, comprès el salari "en espècie".

Com sempre, la regulació del salari mínim és un escarni per als treballadors, tant per la insignificant quantitat com per la forma com es presenta. Són escarni els mots d'en López Rodó i ho és el preàmbul del decret regulador del salari mínim. Diu aquest preàmbul que "en fixar la quantia del salari mínim interprofessional s'ha atès fonamentalment, com en anteriors regulacions, a criteris de justícia social, que exigeixen l'elevació, proporcionalment més gran, de les rendes més baixes, una distribució adequada de la renda nacional, així com facilitar al treballador els mitjans necessaris de subsistència..."

L'equitat i els criteris de justícia social del règim consisteixen en fer pagar als treballadors i lés capes modestes de la població un desenvolupament en exclusiu benefici de l'oligarquia.

No cal dir que el nou salari mínim, com els anteriors, és força lluny del mínim indispensable i que l'esquifit augment ha estat anul.lat de sobres per la pèrdua de valor adquisitiu de la pesseta.

El mateix decret que fixa els nous salaris mínims augmenta les bases de cotització per la Seguretat Social per a totes les categories. A partir d'abril la deducció per aquest concepte es veurà incrementada en una quantitat que per als peons, especialistes i oficials majors de 18 anys és de 50 a 65 pessetes al mes. El salari mínim es veu reduït ja d'entrada i amb ell tots els salaris. No val a dir que això significa una millora perquè les prestacions de la Seguretat Social seran ara calculades sobre les noves bases, més elevades. Aquesta argumentació és un altre escarni. El treballador espanyol ja paga massa per una seguretat social que li dona molt poc. Hem d'exigir amb la lluita salaris més elevats i alhora una seguretat social millor sense pagar més. No hem de consentir cap reducció del salari real.

A més a més, el decret és un atac intolerable a les conquestes que els treballadors hem arrencat amb una dura lluita. L'article quart diu que els nous salaris mínims són compensables en còmput anual amb els ingressos que per jornada legal cobren els treballadors d'acord amb els convenis col.lectius, ordenances laborals i altres disposicions legals. Així, doncs, per a un bon nombre de treballadors el govern pretén anul.lar les millores obtingudes en la lluita reivindicativa, com plusos de conveni i en general increments especials sobre els salaristaula. I segons l'agència Logos el nou salari mínim afectarà uns 650.000 treballadors, xifra que encara considerem baixa i que dubtem comprengui els treballadors del camp.

Cal prosseguir i amb més força i amplària, la lluita per un salari mínim de debó, que respongui a les exigències del cost de la vida; però també, dins del procés d'aquesta lluita, cal impedir en l'immediat que les nostres conquestes siguin absorbides en el salari mínim oficial. Això és no solament injust, sinó també contradictori amb les pròpies disposicions de la legalitat franquista.

Ho és perquè anul.la el que ha estat pactat en un conveni o fixat en una ordenança laboral, laude o altra disposició legal. D'altra banda hi ha un fet de la major importància: el mateix decret conté la impugnació legal de la compensació establerta en el seu article quart. El preàmbul diu que la nova regulació "respecta el condicionament en els seus propis termes dels convenis col.lectius sindicals" i l'article cinquè ho reitera i ho estén a

(segueix a la pàg. 5)

El Sr. Areilza s'equivoca

la sortida es

EL PACTE PER LA LLIBERTAT

El núm de la revista MUNDO del 25 de març publica unes declaracions del Sr. Areilza en les quals aquest afirma justament: "La nostra comunitat aspira, sobre tot, a tenir veu i vot en les decisions col.lectives, tant a nivell nacional o regional com municipal... vol integrar-se democràticament en una progressiva sobirania social".

Però tot seguit, caient en l'absurd, el comte de Motrico pretén que aquesta aspiració principal dels pobles d'Espanya pot trobar satisfacció "en el marc de les nostres Lleis Fonamentals", en les quals, diu, "hi ha un camp extens, inèdit encara, per intentar d'establir amb urgència unes vies per aquesta Espanya jove, que ja és la majoria no tan silenciosa".

A més, el Sr. Areilza accepta la "successió" dictada per Franco en declarar que el príncep Juan Carlos "pot ser i ha de ser un excel.lent monarca del seu temps".

El comte de Motrico ha conquistat darrerament una certa popularitat per les seves actituds d'oposició al sistema dictatorial franquista i a favor de l'establiment d'un règim de llibertats polítiques. Les seves declaracions a MUNDO proclamen, això no obstant, que creu en la possibilitat d'una evolució cap a la democràcia a partir del règim actual, sota l'imperi de les seves lleis i de la tutela de Franco o Juan Carlos, la qual cosa no deixa de ser paradoxal.

En la nostra situació, la democràcia només pot ser el producte de la lluita contra el règim existent, incapaç de la menor evolució aperturista. L'experiència mostra que, davant la pressió creixent de les diferents capes del poble que volen llibertat, la dictadura tendeix a endurir-se, a tancar-se encara més, a fer de la repressió la seva arma preferent de govern.

Cada dia augmenta la contradicció existent entre l'Espanya oficial i l'Espanya real, contradicció de la qual és il.lusori de pensar que es podrà resoldre "en el marc de les Lleis Fonamentals". I no sols mentre Franco visqui, sinó també amb Juan Carlos o qualsevol altra fòrmula continuista. La dictadura pot veure's obligada, en un moment donat, a adoptar una aparença menys repulsiva, però no pot canviar la seva essència feixista ni transformar-se en democràcia. La dictadura no ha de ser "millorada". Ha de ser destruïda.

A fi que hi hagi democràcia al nostre país, cal substituir el poder dictatorial per un govern provisional d'àmplia coalició, emanació de les forces d'oposició d'esquerra i de dreta de tots els pobles d'Espanya, que apliqui les mesures següents:

- Promulgació d'una amnistia total per als presos i exiliats polítics.
- Establiment de les llibertats polítiques sense cap discriminació.
- Eleccions lliures a Corts constituents que decideixen el futur règim polític d'Espanya.

Aquesta és avui l'única fòrmula viable per a posar terme al règim dictatorial, l'única que pot dur a ourt termini a un autèntic canvi democràtic. Per a realitzar-la, els comunistes criden tots el qui accepten el principi de la sobirania popular a concloure un acord sobre els tres punts esmentats, un Pacte per la Llibertat.

El Pacte per la Llibertat i el desenrotllament de la lluita de masses fins a la Vaga General i la Vaga Nacional constitueixen l'alternativa al franquisme i la via per a imposar-la

La revolta dels estudiants de batxillerat

L'any 1972 haurà estat el primer any de presència massiva dels estudiants de batxillerat en la lluita política. El lent treball d'avantguarda realitzat durant alguns anys des de petits nuclis i amb l'ajut d'alguns professors ha desembocat enguany en la important mobilització del 14 de febrer contra la LLei d'Educació, seguint les petjades del moviment universitari.

En l'àmbit de l'ensenyament secundari, els estudiants no han estat els únics a moure's. També hi ha hagut moviments d'convergadura entre els professors, sobre tot les protestes i vagues dels interins, l'any passat, contra la discriminació laboral i pedagògica de la qual són objecte. Els moviments d'ensenyants s'han inserit en el marc de la lluita contra la Llei d'Educació opusfranquista, en el marc d'una presa de consciència creixent de la seva natura classista i tecnocràtica.

Uns i altres moviments són senyal de serioses contradiccions en el sistema educatiu actual. Però el dels estudiants apunta a ruptures més profundes. A mitjans de març ha esclatat un conflicte a l'institut Milà i Fontanals, de la nostra capital, i s'ha obert expedient d'expulsió contra 9 dels seus alumnes, la qual cosa ha provocat una reacció fulminant de solidaritat anti-repressiva, començant pels estudiants del Milà -que han anat a la vaga indefinida- i continuant pels de molts altres instituts de Barcelona. L'aguda sensibilitat enfront de la repressió que revela aquest episodi correspon a una característica essencial del moviment de batxillers: l'anti-autoritarisme.

Aquest anti-autoritarisme és simptomàtic de la profunditat de la crisi social que travessa la societat nostra, i és un ingredient bàsic de l'aspiració -confusa però real- a una més gran llibertat i justícia que es manifesta entre aquests adolescents procedents mojoritàriament de les capes mitjanes. Hi ha una primera constatació evident: el fracàs rotund del règim en oferir cap perspectiva estimulant a la joventut. Però, a més a més, està en qüestió tot un conjunt de prejudicis sobre els quals es basen els vincles socials; en particular, hi ha un refús a l'autoritat familiar i escolar en allò que té d'arbitrari i de repressiu.

Sembla, doncs, que assistim a un moviment de fons esperançador perquè revela en les generacions que pugen una sensibilitat més aguda i una rebel.lia més gran davant les formes d'imposició autoritària.

Aquest moviment reclama, de la part dels pares, dels ensenyants, de les forces socials i polítiques avançades, una actitud oberta i col.laboradora, que eviti l'esterilització d'aquesta empenta crítica en "conflictes generacionals" o en actituds d'evasió i desmoralitzacions per falta de sortides constructives; una actitud d'ajuda que el faci madurar i inserir-se en el moviment revolucionari general que ens ha de dur a una societat socialista, en la qual els vincles socials -començant pels familiars i escolars- estiguin lliures de la càrrega d'arbitrarietat i repressió que ara tenen.

Per això és essencial d'incrementar els esforços per educar en les idees socialistes el jovent de les escoles i per inserir la seva rebel.lió en la lluita política contra la dictadura, a fi de donar-li uns objectius i facilitar que la seva actitud negativa de refús esdevingui una actitud positiva de lluita per la transformació de la societat. En aquesta tasca és important el paper dels pares i ensenyants, però és insubstituible el de la Joventut Comunista i de les organitzacions pròpies dels estudiants.

(ve de la pàg. 4)

les ordenances laborals, normes d'obligat compliment i disposicions legals relatives al salari. Existeix, doncs, una flagrant contradicció en el text, que facilita la lluita legal contra l'absorció de millores salarials. Els treballadors hem d'impedir, si és necessari davant de les Magistratures de Treball, que ens retallin les ja minses percepcions legals.

HAN MORT DOS MILITANTS COMUNISTES

Antoni Arderius

El company Antoni Arderius, veterà lluitador antifranquista i militant destacat del nostre Partit, ha mort a Toulouse (França).

El company Arderius va militar, molt jove, en el moviment obrer de Catalunya. En 1936 va participar en la defensa de la República incorporant-se com a voluntari a les forces armades republicanes, i va lluitar coratjosament en diversos fronts. A França, després de passar pels camps de concentració, s'incorporà a l'acció contra l'ocupació hitleriana.

Arderius fou dirigent del PSU al departament del Tarn durant molts anys, i va complir importants missions polítiques encomenades per la direcció del Partit a l'interior del país. I ara, quan es disposava a residir a Catalunya per a continuar la lluita encara més fos amb el nostre poble, la mort ens l'ha arrabassat.

El PSU, els seus companys de combat, no oblidaran el company Arderius, exemple de militant comunista, abnegat i fidel lluitador en la defensa dels interessos de la classe obrera i el poble, de la causa de la democràcia i el socialisme.

A la seva abnegada companya, a les seves filles i als seus familiars, transmetem el més sincer condol per la pèrdua irreparable que acaben de sofrir.

Sergi Banqué

(reproduïm la nota següent, rebuda de Moscú:)

"El 13 de febrer, després d'una penosa malaltia, va morir a Moscú el nostre estimat company Sergi Banqué, membre del Comitè de l'organització del PC d'Espanya a la URSS. Als 31 anys d'edat, en la flor de la seva vida, hem perdut el company exemplar, enginyer de la fàbrica d'automòbils "Likhatzov", que s'havia guanyat l'afecte i la simpatia de tots.

"Va assistir a l'acte d'incineració del seu cos una massa compacta d'amics i companys, tant soviètics com espanyols, entre els quals hi havia la companya Dolores Ibárruri, agermanats tots ells en el dol per la pèrdua irreparable.

"Les paraules emocionants pronunciades en el míting necrològic pel secretari de la nostra organització, Juan Ayestarán, van ressonar com una crida a complir el buit deixat pel nostre admirable Sergi, en solidaritat amb la lluita creixent del nostre poble, de cara a Espanya.

"Que els familiars del mort, la seva mare, la companya Teresa Palau, la seva esposa Tània i fills i el seu germà Ricard, rebin el nostre condol més sentit.

J. Mateu"

TREBALL s'associa al sentiment dels companys de Moscú i envia una abraçada emocionada als familiars de Sergi Banqué.

FEM DE treball un millor instrument de combat

treball — PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS — ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

(Crida del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya)

Des del gener passat, TREBALL ha aparegut quinzenalment, i en la seva presentació i el seu contingut es reflecteix l'esforç de la seva Redacció per "adequar millor el contingut i l'aparició de TREBALL a les necessitats d'allò que ha de ser l'òrgan central d'ORIENTACIÓ i DIRECCIÓ del treball i la lluita dels comunistes catalans, del poble de Catalunya", tal com es va plantejar en l'informe del Comitè Executiu presentat pel company I. Bruguera al VIe Plè del Comitè Central del PSUC.

El nostre portaveu ha iniciat així una nova etapa en la seva història llarga i heroica, en la qual destaca el mèrit de ser l'única publicació en llegua catalana que ha aparegut ininterrompudament sota el feixisme, tot i que la policia ha descobert diverses vegades el seu aparell d'impressió, ha torturat i condemnat a llargues penes de presó alguns dels seus redactors i va afusellar, en 1949, Joaquim Puig Pidemunt, un dels seus primers directors en la clandestinitat.

Fer de TREBALL una arma de combat més eficaç, que reflecteixi, en els límits de la clandestinitat, les orientacions i solucions dels comunistes als problemes, lluites i aspiracions de la classe obrera, de les diferents capes del poble, no pot ser, però, una obra exclusiva de la seva Redacció. Això NECESSITA la participació del conjunt del Partit. REQUEREIX que els Comitès i Cèl.lules discuteixin el seu contingut i enviïn regularment al Comitè Central crítiques, suggeriments i col.laboracions. TREBALL es proposa d'incloure a les seves pàgines una TRIBUNA DEL LECTOR, oberta al conjunt dels militants i simpatitzants del Partit.

RECLAMA també que cada organització i cada militant del PSUC considerin com un deure propi la tasca d'estendre la distribució de TREBALL i discutir el seu contingut amb les masses. No serviria de gaire editar TREBALL -fins i tot millorant el seu contingut- si no aconseguim que arribi als treballadors, a tots els antifranquistes que han de protagonitzar els canvis político-socials que propugnem.

La distribució organitzada de TREBALL ens ha d'ajudar a estendre l'organització i la influència del PSUC entre la nostra població de parla catalana, així com a estimular el desenrotllament de la lluita de tot el poble pels drets nacionals de Catalunya, part integrant del nostre combat per la llibertat i el socialisme.

D'altra banda, per tal d'augmentar l'edició i distribució de TREBALL d'acord amb les exigències creixents de la lluita, cal augmentar la seva venda i organitzar l'ajut econòmic destinat a compensar el dèficit derivat de la necessitat de distribuir gratuïtament un cert nombre d'exemplars.

La iniciativa dels comunistes i l'esforç dels seus lectors han de contribuir a millorar el contingut de TREBALL, han de proporcionar-li els mitjans per a autofinançar-se, perfeccionar la seva presentació i augmentar el seu tiratge en proporcions que li permetin de complir el seu paper d'Organ Central del partit dels comunistes catalans.

Barcelona, abril de 1972.

El Comitè Executiu del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

AJUT ECONOMIC AL PARTIT

Llista núm. 3 (4-4-72)

Comarca 10, 3,388; com. 15, 49.769; com. 20, 9.275; com. 20 bis (Ana), 5.360; com 22 (María, per voluntat del company Arderius), 1.000; com 30, col. lectiu, 14.465; com. 30, donatiu comp. B., 25.000; com. 40, 1.558; Grup Azteca, 40.500; companya Germaine, 1.250.

BAIX LLOBREGAT: Prat, col.lectiu,1500; id., d'un simpatitzant, 600; Cornellà i St. Joan d'Espí, 700; Gavà i Viladecans, 1.110; id., 2 simpatitzants, 700; VALLES OR.: Cerdanyola-Ripollet (3 entregues), 5.540; id., d'un "don Nadie", 300; Mollet-Montornés, 2.500. OSSONA, Vic (2 entre.) 2.250. VALLES OCC.: Sabadell (4 entr), 15.225; id., de E.X., 900; id., Gr. Pont del Besòs, 400; St. Cugat, del Festival, 2.500. MARESME: Mataró, 8.765. VILANOVA I LA GELTRU: 1.095. TARRAGONA: 290. REUS: 1.100. BAIX TORDERA: Col.lectiu,1.100; amic St. F. Guixols, 200; BARCELONES: Badalona (2 entre.), 3.910; id. simp. (2 entre.), 7.316; St. Coloma (2 entr) 8.295; Barcelona (2 entr), 103.371. MONTSIA: Amposta, 1.412; St. Carles de la R., 200; La Cava, 500.

Donatius directes al C.C.:

Grup "La Veu",690;grup EX, 10.907'50; Llobr., 700; Tony (2 entr.), 540; Pp., 200; Fam. Montserrat (3 entr.), 1.500; Jordi, 1.930; E., 1.500; C.E. (em), 2.438; Albert Salou, 600; Fam. Pedro, (4 entr.), 1.000.

TOTAL llista núm. 3 ..... 345.344'50
llistes anteriors.....1.418.129'00
Total fins avui..... 1.763.473'50

AJUT A treball

G.P núm 12.128, 300 ptes; simpatitzant de Tarragona, 300; una simp. id., 100; un simp., id., 50; un grup de Montcada, 660; 4 amics revolucionaris, 300.

NOVES DEMANDES DE treball

MATARO, 50 exemplars més.

ESTUDIANTS, 500 ex. més.